

kem, t. j. dne 13. ledna 1920, platil již zákon ze dne 7. října 1919 č. 541 sb. z. a n., který otevřel státním úředníkům skupiny A časový postup až do VI. hodn. tř. Nelze prý tedy tvrditi, že pro stěžovatele v době připočítání válečných let neměl postup časový již místa.

Avšak námitka tato jest neoprávněna. Neboť třeba, že žalovaný úřad uplatnil u stěžovatele předpisy zákona ze dne 7. října 1919 č. 541 sb. z. a n., pokud jde o novou úpravu služného, místního přídavku a drahotních přídaveků s o u č a s n ě s připočítáním válečných let, nelze mu činiti výtku z toho, že při tom nepřihlížel také k předpisu čl. III. § 1 téhož zákona. Žalovaný úřad byl nejen oprávněn, ale i povinen, nedbati té nahodilé okolnosti, že se připočítání let u stěžovatele protáhlo až do doby, kdy již nabyl účinnosti zákon ze dne 7. října 1919 č. 541 sb. z. a n., nýbrž musil v tom směru vysloviti především důsledky podávající se ze zákona ze dne 23. července 1919 č. 547 sb. z. a n. samého, aby se uplatnil plnou měrou právní stav, jaký byl zjednán tímto zákonem, nabyvším platnosti již dne 7. srpna 1919.

Domnívá-li se stěžovatel, že by dodatečnou aplikací později vydaného a teprve dnem 1. září 1919 účinnosti nabyvšího zákona ze dne 7. října 1919 č. 541 sb. z. a n. získal pro sebe příznivějších podmínek, jest jeho věcí, aby se toho na příslušném místě domáhal. Do té doby, než bude o jeho žádosti rozhodnuto, není věc po této stránce v cestě administrativní rozřešena a je dle § 5, odst. 2 zák. o správním soudu nepřipustno dovolávati se v tom směru zakročení nejvyššího správního soudu.

4. Pokud se ve stížnosti posléze namítá, že naříkané rozhodnutí bylo zatím již předstiženo zákonem ze dne 18. prosince 1919 č. 25 sb. z. a n. ai 1920 o přeřazení úředníků, který byl publikován dne 17. ledna 1920, ale platí od 1. září 1919, a že tedy mělo býti naříkané rozhodnutí dle něho opraveno, dlužno stěžovatele s výtkou touto odkázati rovněž na cestu výše uvedenou a nemůže se s ní nejvyšší správní soud před konečným rozhodnutím úřadu správního zabývati.

Č. 503.

Učitelstvo (Čechy): Aby mohla osoba učitelská dána býti na trvalý odpočinek dle § 50 zák. ze dne 27. ledna 1903 č. 16 z. z. čes. pro tělesné nebo duševní vady, musí býti z n a l e c k y zjištěno, že jde o vady těžké.

(Nález ze dne 3. září 1920 č. 7362.)

Věc: František Vodička v Kralupech n. Vlt. (adv. Dr. V. Hrnčič z Kralup n. Vlt.) proti ministerstvu školství a národní osvěty o přeložení na trvalý odpočinek.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Naříkaným rozhodnutím zamítnuto bylo odvolání stěžovatelovo do vynesení zemské školní rady ze dne 3. října 1919 čís. II A 5297/6, kterým byl dán po více než 40leté vpočítatelné době služební

z moci úřední pro tělesnou a duševní nezpůsobilost zjištěnou státním úředním lékařem na trvalý odpočinek.

Ve stížnosti proti tomu na nejvyšší správní soud podané poukazuje stěžovatel především na to, že předpoklad žalovaného úřadu, že jest tělesně a duševně k další službě školní nezpůsobilým, není správný a vede o tom důkaz, předkládáje vysvědčení několika universitních profesorů a lučební rozbor moči. Žádá pak rovněž, aby byl znovu zjištěn jeho zdravotní stav.

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti této takto:

Naříkaným rozhodnutím zamítnuto bylo odvolání stěžovatelovo z důvodů uvedených v rozhodnutí stolice první, která vycházela ze skutkového předpokladu, že stěžovatel pro tělesnou a duševní nezpůsobilost není již schopen svůj úřad učitelský vykonávati, a opírá se tedy rozhodnutí toto zřejmě o ustanovení § 50 zákona o právních poměrech učitelstva ze dne 27. ledna 1903 čís. 16 z. z.

Dle tohoto ustanovení lze dáti osobu učitelskou na odpočinek, když jeví se býti nezpůsobilou k vykonávání svého povolání, a to buď pro příliš pokročilý věk nebo pro těžké vady tělesné nebo duševní nebo pro jiné závažné poměry.

Stěžovatel byl dán na odpočinek pro tělesnou a duševní nezpůsobilost a jde tedy o druhý ze tří případů v cit. ustanovení zákonném uvedených. Slušelo proto zkoumati, zdali zákonné předpoklady případu tohoto, t. j. »nezpůsobilost k výkonu povolání pro těžké vady tělesné nebo duševní« jsou dány, tedy především, zda je náležitě zjištěno, že stěžovatel stížen jest těžkou vadou tělesnou nebo duševní.

Otázku, zdali určitá osoba stížená jest těžkou vadou tělesnou neb duševní, nelze zodpověděti na základě všeobecné zkušenosti, nýbrž toliko na základě odborných vědomostí lékařských. Je tedy zapotřebí, aby bylo lékařským nálezem a dobrým zdáním zjištěno netoliko, že osoba, o kterou jde, nějakou vadou tělesnou neb duševní trpí, nýbrž také, že vada tato je vadou těžkou. Teprve na podkladu tohoto zjištění náleží úřadům školním, aby dle svých odborných vědomostí a zkušeností uvážily, zda zjištěná těžká vada tělesná nebo duševní činí osobu učitelskou nezpůsobilou k výkonu jejího povolání.

Ve sporném případě zjistil sice úřední lékař, o jehož vysvědčení o zdravotním stavu stěžovatelově ze dne 25. února a 9. září 1919 se žalovaný úřad opíral, toliko, že je stěžovatel stížen kornatěním tepen, zbytněním levého srdce a úplavicí cukrovou a že patrna jest u stěžovatele značná duševní podrážděnost a že není vyloučeno, že tato jest výrazem počínající choroby duševní.

Nebylo však znalecky konstatováno, že tyto vady procesně bezvadným způsobem zjištěné mají povahu vad těžkých.

Neměly tedy dle toho, co svrchu bylo řečeno, úřady školní pro svůj úsudek o způsobilosti stěžovatelově k výkonu povolání učitelského onen podklad, který zákon žádá.

Pro tuto neúplnost skutkové podstaty bylo naříkané rozhodnutí dle § 6 zákona o správním soudě zrušiti.